

1.

HVORFOR VAR DER IKKE NOGEN, som kom og hentede dem? Det var sen aften, og det øsregnede. Meg og Frank havde søgt ly under den gamle togstations tag, der ragede lidt ud fra bygningen. Og her stod de altså og ventede. Våde og forfrosne. Selve stationen var lukket, så de kunne ikke komme indenfor.

”Helt ærligt, hvorfor kommer onkel Eliot ikke?” sagde Frank. ”Han burde have været her for længe siden.”

”Ja,” sagde Meg. ”Men toget var jo forsinket. Han har måske været her og er kørt hjem igen, fordi vi ikke var her.”

Det var over en time siden, de steg af toget i Sortslev. Det havde regnet lige siden. Og blæst. Egentlig skulle de være ankommet lidt over syv om aftenen. Nu var klokken næsten ti. Både Meg og Frank var ved at være trætte.

”Vi skulle aldrig være taget hertil,” sagde Frank vredt.

”Som om vi havde noget valg,” sagde Meg og stak hænderne i jakkelommerne.

Hvornår var tingene egentlig begyndt at forandre sig? Meg mente, at det måtte være sket engang i efteråret. Mor og far var begyndt at skændes. Om alt. Hele tiden. Da juleferien kom, blev der stille. Så fortvivlende stille. Meg havde ønsket, at de ville begynde at skændes igen, men det gjorde de ikke. I stedet fortsatte de med at være stille. Helt frem til påske. Så fortalte de, at de skulle flytte fra hinanden. De skulle ikke bo sammen mere.

”Vi har det ikke så godt sammen mere,” sagde far.
”Sådan går det nogle gange.”

Sådan går det nogle gange. Meg kunne ikke fatte, at han sagde noget så dumt. Som om de ikke havde nogen indflydelse på, hvad der skete. Som om det ikke gjorde noget, at de ikke boede sammen. Bare de ikke skulle skilles rigtigt. For så ville Meg dø af sorg.

Det blev sommer. Meg håbede, at alt ville blive godt igen. Men sådan gik det ikke. Mor og far anede ikke, hvad de skulle finde på i ferien.

”Vi har ikke nogen planer for den her sommer. Der har været så meget andet.”

Meg blev vred og ked af det, når hun tænkte på det. Hun havde tigget og bedt om at komme på en skrivelejr, som hun havde læst om i avisen. Men det havde mor og far bare ignoreret. Selvom de vidste, at Meg ville være forfatter.

”Vi kan også bare begynde at gå,” sagde Meg.

”I hvilken retning?” sagde Frank. ”Vi ved jo ikke engang, hvor de bor.”

”Næ, det er rigtigt,” sagde Meg.

Så stod de lidt i regnen.

Frank og Meg havde prøvet at ringe til onkel Eliot, men deres telefoner fungerede ikke. Meg troede, at det var på grund af skoven. Faktisk var her skov overalt. På den anden side af sporet, rejste den sig høj og mægtig.

Det var kun Meg og Frank, som var stået af på den her station. Alle andre var kørt videre. Børnene havde gået flere gange rundt om stationsbygningen for at se,

om de tilfældigvis skulle have overset onkel Eliot. Der lå en kirke og kirkegård på den anden side af gaden. Store, sorte lamper lyste på rækkerne af gravsten. Meg gyste. Som om det ikke var nok, at de var blevet efterladt her. Så var deres eneste selskab ovenikøbet en masse døde mennesker.

Det her med Sortslev havde været fars idé.

”I synes jo, det er så sjovt, når onkel Eliot og Carl kommer på besøg her,” sagde far. ”Ville det ikke være dejligt at være nogle uger hos dem her i sommer?”

Meg og Frank var først blevet forskrækkede. Vel var onkel Eliot da sød. Men hvor tit havde de lige set ham og Carl? Højest et par gange om året. Og aldrig hjemme hos dem, kun hos Meg og Frank. Desuden var de gamle, mindst halvfjerds.

Men det, som til sidst afgjorde sagen, var, at de ikke havde noget alternativ. De ville ikke blive hjemme hele sommeren. Desuden begyndte mor og far at skændes igen. Om, hvem der skulle flytte ud af huset, og hvem der skulle tage sig af Meg og Frank.

”Det skal nok blive godt,” sagde mor, da hun kørte dem til toget.

Men Meg så, at hun græd, da toget kørte væk.

”Det her var verdens dårligste idé,” sagde Frank. ”Jeg har ikke tænkt mig at ringe til mor og far en eneste gang, mens vi er her.”

Det gav et sæt i Meg.

”Det er vi da nødt til,” sagde hun. ”Ellers vil de bare undre sig.”

”Over hvad?”

Meg trak på skulderen. Hun orkede ikke at skændes med Frank. I stedet trykkede hun næsen mod et af togstationens mørke vinduer. Det var svært at se noget, men det virkede, som om nogen havde lagt hvide lagner over bænkene. Mærkeligt. Hvordan skulle folk kunne sætte sig på bænkene, hvis de var dækket med stof?

Hun løb rundt om stationen og kikkede ind ad et andet vindue. Det eneste, hun kunne se, var de samme lagener, som hun havde set fra det andet vindue.

Hendes ånde lavede dug på ruden. Typisk. Hvis de i det mindste havde kunnet gå derind og sætte sig lidt. Så kunne hun skrive videre på den fortælling, hun var begyndt på, da de sad i toget.

Hun skulle lige til at gå derfra, da hun syntes, hun så noget. En skygge, der rørte på sig mellem bænkene. Hurtigt gik hun tilbage til vinduet. Glasset var koldt og vådt, der hvor hun havde hvilet panden. Hun blinkede flere gange. Tog hun fejl?

”Hvad laver du?”

Franks stemme fik hende til at fare sammen.

”Der er nogen derinde,” hviskede hun.

”Det tror jeg ikke,” sagde Frank. ”Se døren. Den ...”

”Vent,” sagde Meg.

Hun sad på en af bænkene, på lagnet. Mogs hjerte slog et ekstra slag.

”Hallo!” sagde hun og bankede på ruden.

Pigen rørte sig ikke.

Hendes hår var samlet i en tyk fletning. Den hang som et tov ned ad hendes ryg. For enden af den var der bundet en rød sløjfe.

”Hallo!” gentog Meg og bankede endnu hårdere på vinduet.

”Hold nu op,” sagde Frank. ”Se nu der ...”

”Shh!” sagde Meg.

For nu rejste pigen sig op. Men ikke for at gå hen og åbne døren, som Meg troede. Nej, i stedet gik hun den anden vej. Væk fra Meg og ind i skyggerne i den anden ende af bygningen. Til den del, hvor der ikke var nogen vinduer.

”Hvad?” udbrød Meg.

Hun hørte Frank sukke. Han stod lænet op ad sin elskede tuba, som han havde slæbt med hjemmefra. Tubaen lå i sin kasse og var enormt stor. De andre tasker stod stadig på den anden side af huset, men tubaen slap han ikke af syne.

”Hvor underligt,” sagde Meg.

”Slet ikke,” sagde Frank.

Så pegede han på døren til stationen. Nogen havde sat et tykt bræt foran den. Tænk, at hun ikke havde set det tidligere.

”Forstår du det nu?” sagde Frank. ”Du må have set forkert. Den her station er lukket. Den har sikkert ikke været åbnet i årevis.”

”Men jeg så jo en pige derinde,” sagde Meg.

Hun gik tilbage til vinduet og spejdede ind. Der var ingen.

I det samme slog kirkeuret. Både Meg og Frank snurrede rundt. Og et øjeblik efter kom tordenen rullende, næsten højere end kirkeurets slag.

”Hvis han ikke kommer inden for et kvarter, går jeg ud og finder et hotel,” sagde Frank.

Hvor? tænkte Meg.

Hun kunne mærke uroen komme krybende. En nedlagt togstation og en øde kirke. Der måtte jo være mere i Sortslev.

I samme øjeblik flængede et stort lyn den kulsorte himmel. Meg havde aldrig set så kraftigt et lyn. Det oplyste både kirken og kirkegården.

Hvad var det egentlig for et sted, de var kommet til? Hvor var alle mennesker henne? Og hvorfor var ingen andre end de stået af toget i Sortslev?

”Nu dropper vi det her,” sagde Meg med rystende stemme. ”Nu finder vi et hotel.”

Frank nåede ikke at svare, for i samme sekund hørtes en højlydt dytten. En sort bil kom kørende og bremsede så op.

Det var onkel Eliot. Han lænede sig ud i regnen gennem det nedrullede vindue.

”Undskyld!” sagde han. ”Undskyld!”

2.

ONKEL ELIOT UNDSKYLDTE I ÉT VÆK.

Frank syntes, det lød, som om han var gået i selvsving.

”Undskyld!” sagde onkel Eliot igen og igen. ”Jeg troede, det var i morgen, I skulle komme. Men så sagde Carl: ‘Er du helt sikker på det?’ og så sagde jeg: ‘Jaaa.’ Men helt sikker var jeg faktisk ikke, så jeg gik lige hen og kikkede i kalenderen. Og da så jeg ... så jeg ... at det jo var *i dag*, I skulle komme. Er I kolde? Sultne? Trætte? Er I blevet køresyge?”

Det var lidt for mange spørgsmål. Frank og Meg sad tavse på bagsædet, der var så blødt, at man nærmest forsvandt i det. Frank følte sig lettet, da de kørte forbi nogle oplyste huse. Nogle af dem så ud til at være butikker. Der boede altså andre end onkel Eliot og Carl i Sortslev. Fint nok.

”Er I?” spurgte onkel Eliot igen.

”Hvad?” sagde Frank.

Han havde det, som om han kunne falde i søvn på stedet.

”Sultne eller køresyge?”

”Nej,” sagde Meg.

Resten af turen var der ingen, der sagde noget. Frank skævede over mod Meg. Hvorfor havde hun troet, at der var nogen inde i stationsbygningen? Hun havde altid sådan en livlig fantasi. Hendes højeste ønske var at blive forfatter. Dagen inden de rejste, havde de holdt fødselsdagsfest for

deres venner. Frank og Meg havde lige haft fødselsdag, og Meg ville fejre det med udklædningsfest. Frank syntes, det var en dårlig idé.

”Det er så praktisk, at I er tvillinger,” sagde mor. ”Så kan man fejre jer begge to på en gang.”

Men Frank havde tænkt, at det her var sidste gang. Nu var de fyldt tolv, næste år blev de tretten. Så ville Frank have sin egen fest. Så kunne Meg holde udklædningsfest, hvis hun ville.

”Hjemme!” sagde onkel Eliot, da de kørte gennem en stor jernport.

Frank kunne ikke se skyggen af et hus. Derimod så han noget, der lignede en park. Onkel Eliot stoppede bilen og hoppede ud for at lukke jernporten bag dem.

Parken var omgivet af en høj mur. Så høj, at Frank vidste, at han aldrig ville kunne komme over den uden en stige.

Onkel Eliot gik tilbage til bilen og kørte videre ad en smal stejl vej.

”Jeg synes, du sagde, at vi var hjemme nu,” sagde Frank.

”Det er vi også,” sagde onkel Eliot.

I samme øjeblik så de huset. Frank gispede. Det lignede et gammelt eventyrslot. Onkel Eliot stoppede op foran en stor trappe. Der stod en eller anden på det øverste trin med en sort paraply.

”Velkommen til Hester Hill,” sagde onkel Eliot og steg ud af bilen.

Personen på trappen kom løbende ned. Det var Carl, som også ville byde dem velkommen.

”Kære børn, I må jo have følt jer helt forladt på den der triste station,” sagde han bekymret.

Både Frank og Meg krøb ind under paraplyen. Carl prøvede samtidig at omfavne dem og tabte paraplyen. Onkel Eliot tog deres bagage.

”Jeg kan selv bære tubaen,” sagde Frank hurtigt.

Hvis onkel Eliot tabte den, ville hele sommeren være ødelagt.

”Nu går vi ind,” sagde onkel Eliot bestemt. ”Ellers bliver vi forkølede.”

Så gik han foran de andre ind gennem døren.

Frank havde aldrig været i sådan et hus før. Så højt til loftet, så enorme vinduer, så store rum. Og så mange rum.

”Bor I her helt alene?” spurgte han forbløffet.

”Ja,” sagde Carl.

”Kun jer to?” spurgte Meg.

Carl grinede.

”Ja,” sagde han og pegede på onkel Eliot. ”Tror I, jeg ville have kunnet holde den tosse ud i et mindre hus? Så ville vi nok ikke havde været sammen mere.”

Han blinkede med det ene øje. Onkel Eliot smilede.

Frank tænkte på mor og far. Han tænkte på, om de ville have været lykkeligere i et større hus. Sikkert ikke. De havde nok ødelagt det hele alligevel. Det virkede, som om Meg troede, at deres forældre ville finde sammen igen. Det troede Frank ikke. De skulle skilles, de havde bare ikke sagt det endnu.

”De er ikke sultne,” sagde onkel Eliot til Carl. ”Og de er heller ikke blevet køresyge.”

”Men I vil vel gerne have lidt varm chokolade?” sagde Carl. ”Inden I går i seng? Den er lavet.”

Både Meg og Frank nikkede. Carl tog dem med ud i køkkenet.

Frank gabte.

”I kan tage kopperne med jer,” sagde onkel Eliot. ”I kan se huset i morgen. Først skal vi vise jer, hvor I skal sove.”

De havde gjort et værelse klart til Meg og et til Frank. Begge værelser lå på første sal, men ikke ved siden af hinanden.

”Vi tænkte, at det måske ville forstyrre, når Frank skal spille på sin tuba,” sagde Carl til Meg. ”Altså, hvis han bor for tæt på.”

Det var godt tænkt. Når Frank spillede på sin tuba, kunne det høres i den halve by. Nogle gange beklagede Meg sig over det. Frank sukkede stille. Nogle gange beklagede Meg sig over det meste. Ligesom mor og far. Men ellers var hun god nok.

Vi må holde sammen, tænkte Frank. Ellers ender vi med at være helt alene.

Frank fik først anvist sit værelse.

”Fint!” sagde han.

Mest fordi han ikke vidste, hvad han ellers skulle sige. Værelset var større end halvdelen af deres hus derhjemme. I det ene hjørne stod en grøn kakkellovn. En eller anden havde tændt op i den.

”Den går ud senere på natten,” sagde onkel Eliot.

På væggen hang et stort guldfarvet ur. Det tikkede, sådan som gamle ure gør.

”Dit værelse ligger nede for enden af gangen, Meg,” sagde Carl.

De gik ud fra værelset. Frank sørgede for, at tubaen stod, som den skulle. Det var jo heldigt, at de også havde Carl. Onkel Eliot kunne indimellem virke så stresset og forvirret. Måske fordi han var professor og et af verdens klogeste mennesker. I hvert fald ifølge far.

En gang havde han opfundet en maskine, som han solgte til en eller anden i USA. Frank vidste ikke, hvad det var for en maskine, og heller ikke, hvem der købte den. Men onkel Eliots opfindelse havde gjort ham meget rig. Så rig, at han var holdt op med at arbejde. I stedet begyndte han at opfinde ting derhjemme.

”Han har vel en garage, hvor han står og roder med det,” havde far sagt.

En garage. Hvis far så onkel Eliots hus, ville han forstå, at der ikke var tale om nogen garage. Hvad var det onkel Eliot havde kaldt huset?

Hester Hill.

Det måtte Frank spørge til senere.

Gangen uden for Franks værelse var utrolig lang. På gulvet lå et blåt gulvtæppe. På væggen hang store billeder. Han passerede den ene lukkede dør efter den anden, alle lige høje og mørke. Alle undtagen en. Det var en dobbeltdør med et skilt ovenover.

”Trappe” stod der på det.

Det var altså der, man kom op til de næste etager. Frank tog i dørhåndtaget. Døren var låst.

”Frank?”

Onkel Eliot var kommet ud på gangen.

”Skulle bare lige tjekke,” sagde Frank.

”Nå ja,” sagde onkel Eliot. ”Vi prøver at være så lidt som muligt på de øverste etager. Huset er fuldt af tomme værelser, og man behøver jo ikke være deroppe.”

Nej nej, tænkte Frank, som gerne ville have set mere af huset.

”Kom nu med hen og se Megs værelse,” sagde onkel Eliot.

Og så var den ikke længere. Indtil videre.

Ligesom Frank fik Meg også et hjørneværelse med kakkelovn og vinduer på begge sider. Trægulvet knirkede, når hun gik hen over det.

”Hvem er det?” spurgte hun og stillede sig foran et stort maleri, der hang på væggen.

”Ser du, Margareta, det er familien, der boede her, inden Carl og jeg flyttede ind,” sagde onkel Eliot højtideligt.

Meg rynkede panden.

”Jeg hedder Meg.”

”Ja, det gør du jo egentlig ikke,” sagde Eliot. ”Men hvis du hellere vil kaldes det, så gør vi selvfølgelig det.”

Meg nikkede bestemt. Frank kæmpede for ikke at begynde at grine. Hun hadede at blive kaldt Margareta.

Han kikkede på billedet, som Meg havde spurgt til. Det måtte være gammelt. Det kunne man se på personernes tøj. Forrest i billedet sad tre små børn på række. De så meget alvorlige ud. Længst ude i siden stod en tom stol.”

”Hvis er det?” spurgte Meg og pegede.

”Åh, interessant, at du spørger,” sagde onkel Eliot. ”Forstår du, det siges at ...”

”Begynd nu ikke på det vrøvl, lige inden pigen skal sove,” sagde Carl brysk.

Han havde været i gang med at lægge mere brænde i kakkellovnen, men nu rettede han sig op. Han så vred ud.

”Åh, herregud,” sagde onkel Eliot. ”Margareta, jeg mener Meg, er vel ikke ligefrem nogen lille baby mere. Hun kan da godt tåle at høre en gammel skrøne.”

”Den kan hun høre en anden dag,” sagde Carl.

Meg kunne ikke få blikket væk fra den tomme stol.

”Der mangler et barn,” sagde hun. ”Er det ikke rigtigt? At der mangler et barn?”

Carl rystede på hovedet.

”Se nu, hvad du har gjort,” sagde han til onkel Eliot.

”Vi gør som Carl siger,” sagde onkel Eliot. ”Vi taler om det en anden dag.”

Men så kunne Frank ikke styre sig.

”Meg så et spøgelse i dag,” sagde han. ”Inde på den lukkede station.”

”Det gjorde jeg da ikke!” sagde Meg.

Onkel Eliot så overrasket på Meg.

”Men hvad så du da?” spurgte han.

Frank troede ikke sine egne ører. De åd vel ikke Megs historier råt?

”Jeg så en pige,” sagde Meg. ”Hun sad på en af bænkene. Hun hørte ikke, at jeg bankede på vinduet. Og så ... rejste hun sig og gik.”

Onkel Eliot nikkede tankefuldt.

”Der må have været meget mørkt,” sagde han.

”Så er det jo svært at se noget,” sagde Carl.

Meg kikkede på billedet på væggen. Hun satte fingeren på en af kvinderne i bageste række.

”Hun lignede hende,” sagde hun stille. ”Pigen på stationen havde også en lang fletning. Og sådan en sløjfe.”